

Τα σκάνδαλα και η Εκκλησία (Πρωτ. π. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 4 Νοεμβρίου, 2008

Στις μέρες μας είναι αναπόφευκτος ο λόγος για τα σκάνδαλα. Είναι το κυρίαρχο θέμα των ημερών που αγγίζει την ιερή σχέση του λαού με την Εκκλησία.

Πρέπει να σημειώσουμε ότι για την Εκκλησία σκάνδαλα δεν είναι μόνο κάποιες προκλητικές παραβάσεις της κρατικής νομοθεσίας ή ακόμη και τού κανονικού δικαίου της Εκκλησίας. Είναι κάθε γεγονός που **δημιουργεί προσκόμματα στις συνειδήσεις των ανθρώπων**, κάθε λόγος ή πράξη που μπαίνει σαν παγίδα στους διαλογισμούς των «απλουστέρων» και δυσκολεύει την σχέση τους με τό Θεανθρώπινο μυστήριο της Εκκλησίας.

Έχοντας υπόψη τά τελευταία γεγονότα θά σημειώσουμε κάτι απλό και για πολλούς αυτονόητο. Η Εκκλησία, δηλαδή, οι Μητροπόλεις, οι Ενορίες και οι Μονές είναι προφανές ότι χρειάζονται κάποια περιουσία για να μπορούν να καλύπτουν τις λειτουργικές τους ανάγκες και να επιτελούν τό κοινωνικό και φιλανθρωπικό τους έργο. **Η Εκκλησία, όμως, δεν είναι υπουργείο κοινωνικής πρόνοιας, ούτε τό προνοιακό έργο είναι η κύρια αποστολή της. Αν δικαιώνουμε την ύπαρξή της εξ αιτίας τού πράγματι μεγάλου κοινωνικού της έργου, την βλέπουμε λανθασμένα. Η Εκκλησία είναι τό πραγματικό σώμα τού Χριστού, η διαρκής παρουσία Του μέσα στην ιστορία τού ανθρώπινου γένους. Υπάρχει για να «λύνη τά έργα τού διαβόλου» και να ανακαινίξη τούς ανθρώπους. Νά τούς απελευθερώνη από τις αιχμαλωσίες σέ υλικά και ιδεολογικά δεσμά και να τούς ανοίγη τόν δρόμο της προσωπικής επιβεβαίωσης τού ευαγγελικού κηρύγματος και των επαγγελιών του.** Αυτά για να γίνουν δεν προϋποθέτουν χρήματα και κτήματα, (πού συχνά συνδέονται μέ σκάνδαλα), αλλά λειτουργούς και κήρυκες μέ γνώση Θεού και λαό που έχει «ώτα» που ακούνε.

Η διάκριση του απ. Παύλου

Οι δραστηριότητες των ανθρώπων της Εκκλησίας πρέπει να χαρακτηρίζονται από μεγάλη **διακριτικότητα**. Είναι πολύ σημαντικά όσα

σχετικά λέει ο απ. Παύλος στους Κορινθίους, στην πρώτη επιστολή του: «Είτε εσθίετε είτε πίνετε είτε τί ποιείτε, πάντα εις δόξαν Θεού ποιείτε. Απρόσκοπτοι γίνεσθε και Ιουδαίοι και Έλλησι και τή Εκκλησία τού Θεού, καθώς καγώ πάντα πάσιν αρέσκω, μή ζητών τό εμαυτού συμφέρον, αλλά τών πολλών, ίνα σωθώσι»(31-33).

Ό,τι κάνουμε -και οι πιο υλικές ενέργειές μας - δέν πρέπει νά αποβλέπουν στό ατομικό μας συμφέρον, αλλά **στήν δόξα τού Θεού**, δηλαδή, στην φανέρωση τής δυνάμεως, τής σοφίας και τής αγάπης τού Θεού. Ό,τι κάνουμε πρέπει νά είναι ικανό νά δημιουργή στους άλλους τήν ευχαριστιακή έκφραση: «δόξα τώ Θεώ».

Γι' αυτό πρέπει νά είμαστε γιά όλους τούς ανθρώπους «απρόσκοπτοι», δηλαδή, άνθρωποι πού δέν δημιουργούμε προσκόμματα, εμπόδια, πού δέν πλήττουμε κυρίως τίς συνειδήσεις τους, πού σεβόμαστε ακόμη και τήν εμπάθειά τους, είτε αυτοί είναι ανώριμοι Χριστιανοί, είτε αλλόθρησκοι, είτε και άθρησκοι. Πρέπει νά σεβόμαστε τίς συνειδήσεις όλων, «τοίς πάσι» νά «αρέσκουμε», όχι ως ανθρωπάρεσκοι, αλλά επιθυμώντας τήν δημιουργία γύρω μας ατμόσφαιρας ειρήνης και ελευθερίας, κατανόησης και ανιδιοτελούς αγάπης, η οποία μπορεί νά ελκύση και άλλους στην σωτηρία πού μάς δωρίζει ο Χριστός.

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" ΟΚΤ 2008)